

her fra min Blads lagt Mærke til, ikke een men flere Gange, at man har udfastet Sigtelser som denne: at der var mange Elementer, som vare villige til Overenskomst og Forlig, men at her var enkelte Mænd — dem, man kaldte Fjernerne —, som havde om ikke vildebet os saa dog ført det store Ord paa vore Vegne, at det egentlig ikke var vor Hjertensmening, men kun deres egen, de udtalte, at det var deres Kommando og Exempel, deres Begejstringsrus, der rev os med til den Opfattelse, de havde, og at det var deres Skyld, at vi ingen Vegne kom. Og saa dette har jeg taget under alvorlig Overveielse. Da jeg nu veed om mig selv — det være nu rigtigt eller ikke — at jeg ikke saaledes lader mig rive med hverken af Ver eller Pool længere, end min Overbevisning fører mig, undser jeg mig ikke for at udtale, at efter den Maade, hvorpaa disse Mænd anføre os, som man udtrykker sig i de Sigtelser, som jeg har nævnt, og som i alt Fald kunne forstaaes paa denne Maade, har jeg været overmaade tilfreds med dem og erklærer mig fuldstændig enig med dem. Jeg vilde beklage, om nogen Venstremand og god Demokrat opgav det Sammenhold, der nu er tilstede mellem dem; jeg haaber det ikke, thi den eneste sande og rigtige Vej, ad hvilken vi kunne naae til en klar Forstaaelse af, hvad den danske Nation vil, er at holde sammen i fast Modstand mod det Regimente, der nu føres; thi det er noget af det Utaaleligste, der kan tænkes, og jeg undser mig ikke ved at udtale, at jeg ikke anser Forfatningen for at være en Dre værd, dersom man fremdeles kan regjere med den paa den Maade, som man hidtil har gjort. Dette er en alvorlig Løfte hos mig, som ikke er opstaaet i dette Døbtid, men som har været Gjenstand for min Overveielse i længere Tid. — Saa faar man ogsaa at høre baade i og udenfor Salen, at ude i Folket staaar det ganske anderledes til end herinde mellem Repræsentanterne; de ere ikke noget Udtryk for Folket. Ja, det kan være, jeg skal ikke opfaste mig til Donner derover, men jeg veed, at jeg sidder her som Folkerepræsentant, og jeg veed, at jeg er det rette Udtryk for den Stemning, der hersker i min Valgkreds, og dette tror jeg, at Enhver, som sidder her, har Ret til at sige. Jeg siger: hvis den høie Regjering omgaaes med den Løfte — hvad jeg ikke tror, at den gjør, og hvad jeg heller ikke veed — der er jo saa mangfoldige Ting, man kunde ønske at vide, men som Regjeringen hidtil har været saa

venlig ikke at lade os vide, skjøndt det kunde være, at vi, hvis vi fik det at vide, vilde se paa Forholdene paa anden Maade end nu, da den høie Regjering synes at søge sin Styrke i at være saa tavs som mulig — hvis Regjeringen, siger jeg, omgaaes med den Løfte, at vi ikke ere det rette Udtryk for Folket, nu vel, saa send os hjem igjen! Jeg vilde finde det naturligt, om den høie Regjering, naar vi nu vedtage den foreliggende Finanslov, sendte os hjem; men det maa saa være Regjeringens Sag, om den vil gjøre det eller ikke. Den kan jo ogsaa gjøre det paa et senere Stadium, og det kan maasse være fuldt saa rigtigt at vente med det; det skal jeg ganske overlade til den høie Regjering selv. Men inden Finantsaaret gaar til Ende, eller Rigsdagen stilles, ønsker jeg at komme til klar Forstaaelse af, hvad der er at gjøre, og hvad Regjeringen vil. Selv det Børste er jeg fattet paa; selv en Sprængning af Forfatningen kan jeg tænke mig. Det er Noget, der tidligere har staaet for mig som noget Forferdeligt, og jeg har aldrig troet at kunne omgaaes med Løften om . . .

Formanden (R r a b b e): Jeg tror ikke, at det ærede Medlem bør forudsætte en saadan Mulighed som en Sprængning af Forfatningen. Sprængning af Forfatningen vil sige: en Forbrydelse.

Rjær: Ja, det gjør mig ondt, hvis jeg er strengere i mine Udtryk, end jeg burde være, og jeg høier mig naturligvis for den ærede Formands Mening i saa Henseende. Maa jeg kun som Undskyldning fremføre, at jeg ikke ved mine Udtalelser har tilfattet at fornærme Nogen; det er kun min Betragtning af den nævrende Situation, som har revet mig med. (Afbrydelse.) Det er dog i sin Orden, at jeg gjør en saadan Undskyldning eller, om man vil, føler mig forpligtet til at tage mig selv i Forsvar, da jeg er mig bevidst, at jeg ikke har villet fornærme enten den høie Regjering eller nogen Anden. Sagen er, at jeg er alvorlig stent, det tilstaaer jeg. Saavel mine Modstandere som mine Venner her i det høie Thing ville vide, at jeg ikke er blandt dem, der optræde her hver anden eller hver tredje Dag — det er saaledes første Gang i denne Session, at jeg har taget Ordet — og at jeg i Reglen aldrig optræder, med mindre jeg har Noget at sige, som ligger mig alvorligt paa Sinde; men det gjør netop Finansloven nu, da den gaar over til — Gud veed hvad. Man hører jo saa mange Spaa-